

Sygn. akt VIII Ga 302/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący - SSO Piotr Sałamaj

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2013 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa J. G.

przeciwko (...) spółka akcyjna spółce komandytowej w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 5 czerwca 2013 r., sygn. akt X GC 518/13

I. uchyła zaskarżony wyrok w części zasądzającej kwotę 768,79 zł i umarza postępowanie w tej części,

II. oddala apelację w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Piotr Sałamaj

Sygn. akt VIII Ga 302/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt X GC 518/13 zasądził od pozwanego (...) spółka akcyjna spółki komandytowej z siedzibą w Ł. na rzecz powoda J. G. kwotę 4.111,35 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 września 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 717 zł tytułem kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że roszczenie o zapłatę przewoźnego zgłoszone przez stronę powodową znajduje swoją podstawę w umowie zawartej pomiędzy stronami oraz w przepisach kodeksu cywilnego dotyczących umowy przewozu i w przepisach Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów CMR. Podstawę prawną przedmiotowego roszczenia stanowi przepis art. 774 k.c.. Dowody złożone w sprawie świadczą o wykonaniu przez powoda na rzecz pozwanego umowy przewozu, w związku z tym zaktualizował się po stronie pozwanej obowiązek zapłaty wynagrodzenia za przewóz. Strona powodowa wykazała w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, iż dokumenty przewozowe zostały wysłane pozwanemu przesyłką poleconą i odebrane osobiście przez R. J. – prezesa zarządu (...) S.A. – komplementariusza (...) spółka akcyjna spółki komandytowej. Słusznie strona powodowa wskazała, iż pozwany po otrzymaniu przesądowego wezwania do zapłaty pozostawał bierny i nigdy nie zgłosił jakichkolwiek reklamacji zarówno odnoszącej się do jakości wykonanej usługi transportowej jak i doręczenia dokumentów przewozowych.

Sąd Rejonowy wskazał, iż skoro w dniu 8 sierpnia 2012 r. powód doręczył pozwanemu fakturę VAT wraz z kompletem dokumentów przewozowych, termin zapłaty należności za przewóz, zgodnie ze zleceniem transportowym upływał w dniu 22 września 2012 r. Od dnia następnego strona pozwana pozostawała w opóźnieniu z uiszczeniem wynagrodzenia za przewóz. Rozstrzygnięcie o odsetkach oparto na treści art. 481 § 1 i 2 k.c., zaś o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c.

Pozwany wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości oraz zarzucając mu: naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, nieuzasadnione zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 4.111,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami, nieuzasadnione zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w kwocie 717 zł.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że nie otrzymał od powoda całego kompletu dokumentów, które były wymagane i powinny być dostarczone po zakończeniu transportu na adres firmy pozwanego. Ponadto powód źle wyliczył termin, od którego należy naliczać odsetki, gdyż zgodnie z umową powinny być one liczone od daty otrzymania przez pozwanego faktury i innych dokumentów tam wskazanych, a powód nie wykazał by takie dokumenty pozwany otrzymał. Tym samym pozwany nie mógł dokonać zapłaty.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

W piśmie z dnia 25 września 2013 r. powód ograniczył żądanie pozwu do kwoty 3.342,56 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 23 września 2012 r. oraz cofnął pozew co do kwoty 768,79 zł z jednoczesnym zrzeczeniem się roszczenia. Nadto wniósł o przeprowadzenie dowodu z prowadzonej pomiędzy stronami w miesiącu wrześniu 2013 r. korespondencji pozaprocesowej oraz dowodu wpłaty kwoty 768,79 zł.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany w piśmie z dnia 10.09.2013 r. złożył powodowi oświadczenie o potrąceniu kwoty 3.342,56 zł z tytułu naliczonej kary umownej zgodnie z pkt. 2 zlecenia transportowego nr (...) z należnością powoda dochodzoną w niniejszym postępowaniu, a w dniu 20 września 2013 r. pozwany dokonał na rzecz powoda wpłaty kwoty 768,79 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy jako sąd meriti w granicach wniesionej apelacji, co wynika z dyspozycji art. 378 § 1 k.p.c., rozważył na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym dokonuje jego samodzielnej oceny prawnej. Powyższa analiza pozwala stwierdzić, że stanowisko Sądu drugiej instancji, zarówno w zakresie ustaleń faktycznych oraz ich oceny prawnej w całości pokrywa się z argumentacją zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, tym samym niecelowym jest jej powtarzanie. Wywody zaprezentowane w apelacji, w tym lakoniczne zarzuty, nie stanowiły wystarczającej podstawy do weryfikacji orzeczenia Sądu Rejonowego w postulowanym przez apelującego kierunku, zwłaszcza że Sąd ten przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący, a zebrany w sprawie materiał poddał wszechstronnej i wnikliwej ocenie, z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów.

Odnosząc się do treści apelacji wskazać na wstępie należy, że do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. konieczne jest wskazanie przez skarżącego konkretnych przyczyn dyskwalifikujących wywody sądu pierwszej instancji w tym zakresie. W szczególności strona skarżąca powinna wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd analizując materiał dowodowy, uznając brak wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych dowodów lub niesłusznie im ją przyznając (tak Sąd Najwyższy m.in. w orzeczeniach z dnia 23 stycznia 2001r., IV CKN 970/00, System Informacji Prawnej LEX nr 52753; z dnia 12 kwietnia 2001r., II CKN 588/99, LEX nr 52347; z dnia 10 stycznia 2002r., II CKN 572/99, LEX nr 53136). Jako zasadnicze kryteria tej oceny wyróżnia się zgodność wniosków sądu z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz komplementarność (spójność) argumentacji polegającej na wprowadzaniu poprawnych wniosków z całokształtu materiału procesowego. Spójność ta będzie więc naruszana w przypadku nieuzasadnionego pominięcia w argumentacji wniosków przeciwnych wynikających z części dowodów.

Dla podważenia prawidłowości oceny dowodów przedstawionej przez Sąd pierwszej instancji skarżący winien więc wykazać w jakich konkretnie fragmentach argumentacja Sądu Rejonowego jest sprzeczna z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie które elementy materiału dowodowego (dowody) zostały przez ten Sąd wadliwie pominięte i jakie wnioski faktyczne, z tychże fragmentów materiału procesowego powinny być w sposób poprawny wyprowadzone.

Takiego wyводу skarżący w apelacji nie przeprowadził. Pozwany powołując się na powyższy zarzut ograniczył się bowiem jedynie do przedstawienia tożsamej argumentacji, która została powołana w sprzeciwie od nakazu zapłaty, a do których to twierdzeń Sąd pierwszej instancji odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Wskazać trzeba, że zgodnie z treścią zlecenia transportowego płatność miała nastąpić w terminie 45 dni od daty otrzymania prawidłowo wystawionej faktury i dostarczenia CMR oraz pozostałych dokumentów przewozowych (k. 18). Powód już w pozwie wskazał, że faktura wraz z dokumentami transportowymi została doręczona pozwanemu listem poleconym nadanym w dniu 25 lipca 2012 r. (k. 8), na dowód czego przedłożył potwierdzenie odbioru przesyłki nadanej do pozwanego w dniu 25 lipca 2012 r., na której w miejscu przeznaczonym na podpis odbiorcy swój podpis złożył członek zarządu pozwanej R. J., opatrując to datą 8 sierpnia 2012. (k. 22). Pozwany przy tym nie kwestionował faktu, że przesyłka ta zawierała fakturę VAT wraz z wymienionymi w tej fakturze załącznikami w postaci oryginału listu CMR oraz Delivery note. Przyjąć zatem należy, że powód spełnił przesłanki, od których umowa stron uzależniała powstanie stanu wymagalności roszczenia o zapłatę kwoty 4.111,35. Wobec tego, że faktura ta wraz z dokumentami przewozowymi została odebrana przez pozwanego w dniu 8 sierpnia 2012 r. to zasadnym było zasądzenie przez Sąd Rejonowy odsetek ustawowych od należności głównej po upływie 45 dni od tej daty, a zatem od dnia 23 września 2012 r.

Sąd Okręgowy wskazuje, że na gruncie art. 98 k.p.c. ciężar poniesienia kosztów procesu spoczywa na stronie przegrywającej sprawę. Zgodnie zatem z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu to pozwany był zobowiązany do zwrotu poniesionych przez powoda kosztów procesu przed Sądem pierwszej instancji.

Stosowanie do art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k. p. c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa.

W niniejszej sprawie powód w piśmie z dnia 25 września 2013 r. cofnął pozew w zakresie żądania zapłaty kwoty 768,79 zł z jednoczesnym zrzeczeniem się roszczenia. Wobec tego, że cofnięcie pozwu nastąpiło na skutek dokonanej przez pozwanego zapłaty ww. kwoty w dniu 20 września 2013 r. (k. 113) Sąd nie dopatrył się podstaw do uznania tej czynności dyspozytywnej za niedopuszczalną w świetle regulacji art. 203 § 4 k.p.c.

W konsekwencji skutecznego cofnięcia pozwu na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł, jak w pkt. I. sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu (art. 385 k.p.c.).

Wyjaśnienia wymaga, że zgodnie z regulacją art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Wobec tego, że pozwany w procesie nie podniósł zarzutu potrącenia pominięciu podlegały, jako nie istotne w kontekście rozpoznania niniejszego sporu, dowody z korespondencji pozaprocessowej stron czynionej w przedmiocie złożonego powodowi przez pozwanego oświadczenia o potrąceniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego, które powód wygrał w całości oparto na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO Piotr Sałamaj